

Torsten Nilsson var enige i, at apartheid-politikken — med sine virkninger på forholdet mellem racerne hvor som helst — måtte betragtes som en trussel mod international fred og sikkerhed, og anbefalede at beretningen fra ekspertudvalget vedrørende sanktioner mod Sydafrika snarest burde behandles af Sikkerhedsrådet. Endvidere burde der foretages en undersøgelse af en ligelig fordeling af de økonomiske byrder, der vil blive forårsaget af sanktioner, og som vil tynde visse lande særlig hårdt. Udenrigsministrene Hækkerup og Karjalainen fremhævede specielt, at kun Sikkerhedsrådet har ret til at gennemføre tvangsforanstaltninger. Endelig anbefalede Torsten Nilsson en bedre samordning af de forskellige uddannelses- og undervisningsprogrammer for indbyggere fra koloniområderne og fra Sydafrika.

Somalia og Ethiopien var enige om at kræve uafhængighed for *fransk Somaliland*, men beskyldte hinanden for at planlægge at annektere territoriet. På tilsvarende måde ønskede både Marokko og Mauritanien *Spansk Sahara* selvstændigt, men ikke tilsluttet naboens område. De arabiske lande forlangte formel og reel uafhængighed for *Aden, Oman og protektoraterne*; Yemen rettede voldsomme angreb mod den britiske terrorpolitik i „Syd-Yemen“, men et par af de mere moderate araberstater antydede en betinget anerkendelse af Storbritanniens tilsyneladende lidt mere realistiske og smidige politik med hensyn til Aden. De latinamerikanske lande kritiserede Storbritannien for dets holdning til spørgsmålene om *Gibraltar, Falklandsøerne og Britisk Honduras*. Cuba krævede uafhængighed for *Puerto Rico*.

Særlige politiske spørgsmål.

Den fortsatte omend tøvende afspænding i Europa blev hilst velkommen af mange lande, bl. a. Danmark, særlig på baggrund af de storpolitiske spændingstendenser, som Vietnam-krigen havde medført. Visse kommunistiske talere, i særdeleshed den tjekkoslaviske udenrigsminister, rettede dog et voldsomt angreb mod reaktionære kredse i USA og Vesttyskland for at modvirke afspændingen i Europa. Endvidere støttede de det sovjetiske forslag om, at problemerne

omkring Europas sikkerhed skulle behandles på en fælleseuropæisk konference. Polen talte derimod om en international konference formentlig for at åbne mulighed for amerikansk deltagelse i overensstemmelse med de under 19. samling fremsatte polske tanker og foreslog, at konferencen også burde drøfte forholdene mellem de tre økonomiske grupperinger i Europa.

I øvrigt gentog kommunistlandene de forslag, der indeholdtes i Bukarest-communicationen fra foråret 1966. Samtidig opløsning af NATO og Warszawa-pagten; nedlæggelse af udenlandske militærbaser og tilbagetrækning af udenlandske tropper; nedskæring af styrkerne i begge tyske stater; oprettelsen af en europæisk atomfri zone; forbud mod Forbundsrepublikken Tysklands adgang til kernevåben i en hvilken som helst form; anerkendelse af de nuværende grænser i Europa; afsluttelse af en tysk fredstraktat på grundlag af anerkendelsen af eksistensen af to tyske stater.

De fleste vestlige og nogle uforpligtede repræsentanter mente dog, at de europæiske sikkerhedsproblemer kun kunne finde en varig løsning, dersom Tyskland blev genforenet på selvbestemmelsesrettens grundlag. Udenrigsminister Couve de Murville så et positivt tegn i det forhold, at der ikke i de seneste år har været kriser i Europa, skønt Tysklands-spørgsmålet endnu ikke er løst. Jerntæppet og de ideologiske og militære blokke er begyndt at give efter under det almindelige pres for at normalisere forholdene og bekræfte de europæiske landes nationale særpræg. Frankrig var lykkelig ved at bidrage til denne udvikling, da den markerede en tilbagevenden til de naturlige tilstande og gamle traditioner, som den kolde krig havde umuliggjort.

Cypern-spørgsmålet var ifølge den tyrkiske udenrigsminister stadig langt fra et forlig, og det tyrkiske samfund på øen var fortsat berøvet selv de mest grundlæggende rettigheder. FN-styrken, UNFICYP, måtte forblive i Cypern indtil der haves sikkerhed for, at de tyrkiske cyprioter kan leve i fred uden trusler og pression. Den græske udenrigsminister behandlede spørgsmålet i en meget konciliant tone og håbede, at de fortløbende forhandlinger mellem Tyrkiet og Grækenland ville føre til en fredelig løsning. Også Cyperns udenrigsminister ville hilse